

[Skrumsager Skau]

kender eksisterer. Det var ikke noget surt opstød herfra, det er en anerkendelse, og vi vil selvfølgelig arbejde på at få løst de problemer.

Jeg vil også gerne påpege, at det er jo ikke alt, som skinner, der medfører forurening. Vi har brug for vores kviksvølv i mange forskellige forbindelser i vores dagligdag lige fra tænder til meget andet. Hvis vi kan finde nogle materialer, som kan afløse det, er det godt. Vi har også et godt barometer derhenne, som er nødvendigt, for at vi kan måle lufttrykket her i huset.

Lone Dybkjær (RV):

Det er åbenbart blevet kutyme, at man skal bekende sit humør, og så vil jeg da sige, at jeg er såmænd rigtig glad. Det er bare for, at det ikke skal kunne komme til diskussion senere hen.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg synes, det er godt, at vi får taget hul på den problemstilling, der drejer sig om kviksvølvforureningen. Jeg synes også, det er godt, at vi får en redegørelse, og jeg vil henstille til ministeren, at han får alle områder med, for her i beslutningsforslaget har vi jo kun dækket spørgsmålet om tandklinikker, men der er en række andre steder, hvor vi også har kviksvølvforurening.

I anledning af fru Anne Grete Holmsgårds bemærkninger synes jeg godt, vi kan begynde at starte nogle af de steder, hvor der er forurening, og det er der på tandklinikkerne. Uanset hvordan udviklingen i øvrigt vil være, vil der fortsat blive anvendt en hel del kviksvølv dér. Derfor kan vi i udvalget arbejde med at finde frem til, hvilke krav vi kan stille til tandklinikkerne, og hvad det vil indebære økonomisk osv., sådan at vi ikke sætter arbejdet i stå, fordi vi venter på en redegørelse. Den skal vi have under alle omstændigheder, og den ændrer nok ikke fundamentalt på spørgsmålet om tandklinikkerne.

Når det er sagt, synes jeg alligevel, at hele spørgsmålet om tandfyldningerne ikke rigtig hører hjemme i dette beslutningsforslag, fordi jeg mener, forureningen er ét problem og hele spørgsmålet om tandfyldninger er et andet og langt mere kompliceret problem. Det hænger ikke bare sammen med, som der står i bemærkningerne, prisforskellene på kviksvølv og det øvrige, men simpelt hen med,

at det af en eller anden mærkelig grund – det kan egentlig godt undre mig – ikke har været muligt at finde noget materiale, der er lige så godt og holdbart som kviksvølv- og amalgamplomberne til at plombere tænderne med. Skal vi gøre noget ved denne sag i miljø- og planlægningsudvalget, tror jeg, vi skal koncentrere os om udledningen fra tandklinikker, og se på, hvilke metoder man kan bruge, og hvilke krav man kan stille. Men der er dog en lang række tandlæger, som er utrolig omhyggelige med kviksvølv, og hvor man må sige, at forureningen formentlig ikke er særlig voldsom, hvis der overhovedet er nogen. Det synes jeg man kunne prøve på at få kortlagt og så på den baggrund måske stille nogle krav. Men jeg vil anbefale, at vi ikke begiver os ind i hele spørgsmålet om, hvad der er mest hensigtsmæssigt tandfyldningsmæssigt i denne omgang, for så tror jeg altså ikke, vi når at blive færdig foreløbig.

Tinning (VS):

Jeg skal, og det gør jeg med glæde, takke for modtagelsen af vores beslutningsforslag. Jeg forstod også, at hr. Skrumsager Skau anerkendte, at vi gik i andres fodspor, så længe vi kun gør det på områder, hvor folk i forvejen har været i gang med noget fornuftigt. Sådan har vi det også i VS. Vi mener ikke, det er et nødvendigt krav til os om, at alting skal være originalt. Bare det, vi foretager os, er fornuftigt, er vi såmænd rigeligt tilfredse, så det kan vi jo så være.

Til ministeren vil jeg godt sige tak. Det er altid rart at få at vide, at vores beslutningsforslag opfattes som konstruktivt, altså som et godt bidrag til at komme videre. Jeg forstod ministerens indlæg på den måde, at den redegørelse, som skal komme fra Miljøstyrelsen, under alle omstændigheder vil komme så betids, at vi både får redegørelsen og de anbefalinger, ministeren vil komme med i forlængelse af redegørelsen, så hurtigt, at vi kan nå, inden vi tager på sommerferie, at tage det med ind i eventuelle beslutninger. Jeg forstår det sådan, at der egentlig ikke i ministerens ord ligger nogen opfordring til, at vi ikke gør os færdig med så at sige det hele i første omgang inden sommerferien. Det er klart, at der er grund til at gå videre bagefter, for vi når næppe det hele. I dag forstår jeg i hvert fald på ministeren, at rede-